

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ

ΟΜΗΡΟΣ

1

έννεα δὴ θεβάσσι Διὸς μεγάλου ἐνιαυτοὶ
καὶ δὴ δοῦρα σέσηπε νῶν, καὶ σπάργτα λέλυν-
ται
αἱ δὲ που ἡμέτεραί τ' ἄλοχοι καὶ νήπια τέκνα
εἶατ' ἐνὶ μεγάροις ποτιδέγμεναι· ἄμμι δὲ ἔργον
αὐτῶς ἀκράαντον, οὐ εἵνεκα δεῦρ' ἰκόμεσθα.
ἀλλ' ἄγεθ', ὥς ἂν ἐγὼ εἴπω, πειθόμεθα πάν-
τες·

φεύγωμεν σὺν νηυσὶ φίλην ἐς πατρίδα γαίαν·
οὐ γὰρ ἔτι Τροίην αἰρήσομεν εὐρύαγυιαν.
"Ὡς φάτο· τοῖσι δὲ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι δρῖνεν,
πᾶσι μετὰ πληθύν, ὅσοι οὐ βουλῆς ἐπάκουσαν.
κινήθη δ' ἄγορή, ὥς κῆματα μακρὰ θαλάσσης
πόντου Ἰκαροῖο, τὰ μὲν τ' Εὐρὸς τε Νότος τε
ὠρορ' ἐπαΐξας πατρὸς Διὸς ἐκ νεφελῶν,
ὥς δ' ὅτε κινήσῃ Ζέφυρος βαθὺν λήιον ἐλθὼν,
λάβρος ἐπαιγίζων, ἐπὶ τ' ἡμῖν ἀσταχέουσιν·
ὥς τῶν πᾶσ' ἄγορῇ κινήθη· τοὶ δ' ἀλαλητῶ
νῆας ἐπ' ἐσσεύοντο, ποδῶν δ' ὑπένερχε κοινή
ἵστατ' ἀειρομένη· τοὶ δ' ἀλλήλοισι κέλευον,
ἄπτεσθαι νηῶν, ἥδ' ἐλκόμεν εἰς ἅλα διὰν
οὐρὸς τ' ἐξεκάθειρον· ἀντὶ δ' οὐρανὸν ἴκεν,
οἴκαδε ἱεμένον· ὑπὸ δ' ἦρεον ἔρματα νηῶν.
"Ὡς φάτο· κεν Ἀργεῖοισιν ὑτέρμορα νόστος ἐτύ-
χθη,

εἰ μὴ Ἀθηναίην "Ἥρῃ πρὸς μῦθον ἔειπεν·
"Ὡ πόποι! αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, Ἀτρυτώνη,
οὕτω δὴ οἰκόνδε, φίλην ἐς πατρίδα γαίαν,
Ἀργεῖοι φεύξονται ἐπ' εὐρῆα νῶτα θαλάσσης;
κἀδὲ κεν εὐχολήν Πριάμω καὶ Τρωσὶ λί-
ποιεν

Ἀργεῖην Ἑλένην, ἥς εἵνεκα πολλοὶ Ἀχαιῶν
ἐν Τροίῃ ἀπόλοντο, φίλης ἀπὸ πατρίδος αἰῆς;
ἀλλ' ἴθι νῦν κατὰ λαὸν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων·
σοὶς ἀγανοῖς ἐπέεσσιν ἐρήτυε φῶτα ἕκαστον.
μηδὲ ἕα νῆας ἄλαδ' ἐλκόμεν ἀμφιερίσας.

(B 134-65)

2

σοὶ δ' οὐ θέσφατόν ἐστι, διοτρεφὲς ὦ Μενέλαε,
Ἀργεῖ ἐν ἵπποδότῳ θανέειν καὶ πότμον ἐπι-
σπεῖν

ἀλλὰ σ' ἐς Ἥλυσιον πεδίον καὶ πείρατα γαίης
ἀθάνατοι πέμπουσιν, ὅθι ξανθὸς Ραδάμανθυσ,
τῇ περ ρηίστῃ βιοτῇ πέλει ἀνθρώποισιν·
οὐ νικητός, οὐτ' ἄρ' χειμῶν πολλὸς οὐτ' ποτ'
ὄμβρος,

ἀλλ' αἰεὶ Ζεφύροιο λιγὸν πνεῖοντος ἀήτας
Ὠκεανὸς ἀνίησιν ἀναψύχειν ἀνθρώπους·
οἷνεκ' ἔχεις Ἑλένην καὶ σφι γαμβρὸς Διὸς
ἔσσι.

(δ 561-9)

3

ἦ μὲν ἄρ' ὥς εἰποῦσ' ἀπέβη γλαυκῶπις Ἀθήνη
Ὀδλυμπόνδ', ὅσι φασὶ θεῶν ἕδος ἀσφαλὲς αἰεὶ

ἔμμεναι. οὐτ' ἀνέμοισι τινάσσεται οὔτε ποτ'
ὄμβρος
δεύεται οὔτε χιὼν ἐπιπύλλεται, ἀλλὰ μάλ' αἶθρη
πέπταται ἀνέφελος, λευκὴ δ' ἐπιδέδρομεν αἶ-
γλη·
τῷ ἐνὶ τέροπονται μάκαρες θεοὶ ἥματα πάντα.
ἐνθ' ἀπέβη γλαυκῶπις, ἐπεὶ διεπέφραδε κούρη.
(ζ 41-7)

ΒΑΤΡΑΧΟΜΥΟΜΑΧΙΑ

1

οὐδέ με λήθει
ἄρτος τρισκαπάνιστος ἀπ' εὐκύνκλον κανέοιο,
οὐδὲ πλακοῦς τανύπεπλος ἔχων πολλὴ σιγαμό-
τυρον,
οὐ τόμος ἐκ πτέρνης, οὐχ ἥματα λευκοχιτώνα,
οὐ τυρὸς νεόπηκτος ἀπὸ γλυκεροῖο γάλακτος,
οὐ χρηστὸν μελίτωμα, τὸ καὶ μάκαρες ποθέ-
ουσιν,
οὐδ' ὅσα πρὸς θοίνας μερόπων τεύχουσι μάγει-
ροι,
κοσμοῦντες λύτρας ἀρτῆμασι παντοδαποῖσιν.

2

Ταῦτ' εἰπὼν ἀνέπεισε καθοπλίζεσθαι ἅπαντας.
καὶ τοὺς μὲν 'ρ' ἐκόρουσεν Ἀρης πολέμοιο με-
μηλῶς·

κνημίδας μὲν πρῶτον ἐφήρμοσαν εἰς δύο μη-
ρούς,
'ορήξαντες κυάμους χλωρούς, εὖ δ' ἀσκήσαντες,
οἷς αὐτοὶ διὰ νυκτὸς ἐπιστάντες κατέτρωξαν.
θώρηκας δ' εἶχαν καλαμοστεφῶν ἀπὸ θυρῶν,
οἷς γαλέην δείραντες ἐπισταμένους ἐποίησαν.
ἀσπίς δ' ἦν λύνου το μεσόμφαλον· ἡ δὲ νύ
λόγχη

εὐμήκης δελόνῃ, παγγάλκεον ἔργον Ἀρηος
ἡ δὲ κόρυς τὸ λέπυρον ἐπὶ κροτάφοις ἐρε-
βίνθου.

3

"Ὡς εἰπὼν ἀνέπεισε καθοπλίζεσθαι ἅπαντας.
φύλλοις μὲν μαλαχῶν κνήμας ἕως ἀμφοτέρων
ψαν,

θώρηκας δ' εἶχαν καλῶν χλοερῶν ἀπὸ σεντύλων,
φύλλα δὲ τῶν κοραμβῶν εἰς ἀσπίδας εὖ ἥσκη-
σαν,

ἔγχος δ' οὐξύσχοινος ἐκάστω μακρὸς ἀρήρει,
καὶ ρα κέρα κοχλιῶν λεπτῶν ἐκάλυπτε κάρηνα.
Φραξάμενοι δ' ἔστησαν ἐπ' ὄχθαις ὑψηλαῖσι
σεῖοντες λόγχας, θυμοῦ δ' ἐμπλητο ἕκαστος.

4

ἀλλ' ἄγε πανσώμεθα θεοὶ ταῦτοισιν ἀρήγειν,
μὴ κέ τις ὑμείων τρωθῇ βέλει δῆξυνεντι·
εἰσὶ γὰρ ἀγχέμαχοι, εἰ καὶ θεὸς ἀντίον ἔλθῃ·
πάντες δ' οὐρανόθεν τερπόμεθα δῆριν ὄρῳντες.

5

Κραμβοβάτης δὲ ἰδὼν πηλοῦ δράκα ῥίψεν ἐπ'
αὐτόν,